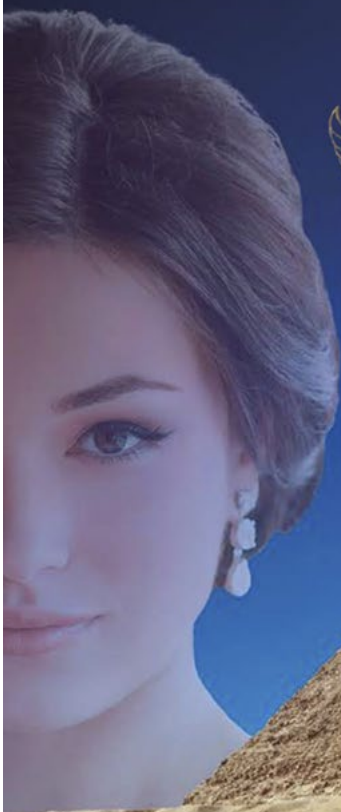

ÚTESY

JAROSLAVA ČERNÁ

Útesy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslava Černá
Útesy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ÚTESY

JAROSLAVA ČERNÁ

 PRESS

Brno

2017

„Blázen? Promiň, já za to fakt nemůžu...“

Slova se ztišovala do šepotu a už se na ni ani nemusel dívat. „Omlouvám se,“ řekl rychle a snažil se ji vzít za ruku, když vstávala.

Ruka ucukla, byla studená a dlaň mokrá potem. Znovu sáhl po ruce, pohledem našel skříňku s příručním zavazadlem a druhou rukou mávl na letušku.

„Vystupujeme.“

„Pane, posaďte se, prosím, za chvíli najíždíme na ranvej.“

„Vystupujeme!“

V tónu jeho hlasu bylo tolik jistoty, že letuška, profesionálně připravená uklidňovat vystrašené pasažéry, pohrdavě pronesla : „Prosím, jistě.“

Udělala místo ve dveřích mezi nastupujícími a už klidně sledovala, jak opouštějí letadlo, a nacvičeným úsměvem vítala nové a nové příchozí.

„Do háje, proč? Proč teď? Bylo mi tak dobře. A už to přechází.“

Brnění pomalu ustupovalo, pot otírala kapesníkem. Věděla, že to přejde tak rychle, jak rychle to přišlo.

Věděl to i Maty, který stál nad ní s chápavým úsměvem, jako vždy. Vždycky měl kapesník, protože ona nikdy. Vždycky když se jí objevily na horním rtu kapičky potu, věděl, že je zle. Vlastně vždycky ne. Ne vždycky u toho měla odkrvený obličej a studené ruce, které se lehce chvěly.

Od určité doby se naučil ten stav rozlišovat a respektovat. Ani sám nevěděl proč, jen tak podvědomě tušil, že nemá smysl proti tomu bojovat, že to prostě tak je, že jeho žena je tím zvláštní a možná výjimečná.

„Omlouvám se za toho blázna, to ze mě jen tak vyletělo, protože jsem to nečekal. Tak jsme se těšili...“

Maty stál pořád ještě nad ní v odletové hale. Letadlo do Káhiry klidně odletělo před dvěma minutami.

„Já jsem to taky nečekala a taky jsem se těšila. Je to na houby. Už se to nevrátí. Tak dlouho jsme to odkládali, a když konečně...“ rozplakala se.

Brečela tak opravdově, jako když děcku seberete něco, na co se dlouho těšilo, a snilo o tom, jaké to bude.

Ani ji neutěšoval. Věděl, co to pro ni znamená. O cestě do Egypta snila celý život.

„Jdeme na panáka.“

Maty sáhl po kufříku. „Určitě něco vymyslíme.“

S úlevou vstala. „Jasně.“ Zнала ho. Už něco vymyslel.

„Počkej,“ potáhla a začala smrkat do provlhlého kapesníku. Zvuk se rozléhal vyprázdněnou halou.

„Čistíš si mozek, co? Takhle normální člověk nesmrká.“ Pak už ho jen napadlo, že nemá normální ženu, ale samozřejmě výjimečnou, a nahlas řekl: „Ten kapesník si už nechej.“ Oba se tomu zasmáli

a přešli halou k „meeting pointu,“ kde skoro nikdo nebyl, vlastně jen cizinci, protože našinec nebude utrácet v tak drahém občerstvení.

„Vodku?“ Maty nečekal na souhlas a už byla na stole. Sám si dal kolu a díval se na ni s trochu pobaveným úsměvem. „Tak to vybal. No? Na co myslíš?“

Úplně klidná se s předstíraným rozhořčením zeptala na to, na co oba mysleli. Vlastně to ani otázka nebyla.

„Tak co? Spadne?“ Kostky ledu cinkly o skleničku.

„Jestli myslíš to letadlo, tak podle tvojí reakce určitě, ale nevím, třeba ne. Fakt nevím, co si o tom mám myslet. To už je i na mě trochu moc. Každopádně my tam nejsme, ať se stane cokoli, a budeme to brát tak, že jsme se prostě rozhodli jinak, a důvody teď nechejme být. Je ti dobře?“

„Právě že je mi úplně skvěle. Dívej.“ Sáhla mu teplou suchou rukou na předloktí. „Je to pryč. Bylo to tentokrát hodně silné. Jen nevím, jestli nemáme někomu něco říct...“

„Jako že si myslíme, že spadne letadlo, protože se ti udělalo špatně?“

„To nebylo špatně, špatně je mi jinak.“

„Miláčku, já vím, co myslíš. Ale taky vím, že my dva s tím vůbec nic nemůžeme dělat. Jestli se má něco stát, tak to neovlivníme. Nikdo by nám to ani nevěřil.“

Byl zcela vážný a měl úplnou pravdu.

„No, a teď ti přinesu ještě jednu vodku.“

Vstal, odešel, vodku přinesl číšník. Taký velkou neperlivou vodu.

Napadlo ji, že asi šel na záchod a že mohla jít taky. Vodka jí příjemně stoupala do hlavy a tak dobře se už dlouho necítila. To je teda síla. Roky sní o dovolené v Egyptě. Když se konečně odhodlá a pře-

koná nevysvětlitelný pocit, že ji tam čeká něco zvláštního, tak prostě jen vystoupí z letadla a neletí.

Prostě neletí.

Mezi vodu a vodku dopadl průvodce Londýnem. „No, Janinko, mrkni na to, co tomu říkáš?“ Janinko jí říkal, jen když byl v rozverném náladě.

„Londýn?“ vydechla. „Jéžiš, Londýn! Jak tě to napadlo? Jasně, Londýn!“

„No, tak to mi stačí. Věděl jsem, že se ti to bude líbit. Víš co? Vyber něco k jídlu a já jdu zkusit udělat, co se dá.“

A odešel. Nechal ji samotnou, asi aby se jí to znovu mohlo honit hlavou.

Ne, nemá to smysl, je to pryč.

Udělal si pohodlí, objednala jídelní lístek a sledovala skupinku sportovců v příletové hale.

Označkové šustákovky, označkové tašky, označkové obličej. Prohráli. Nedalo se odhadnout, jestli jsou zvyklí vítězit, ale zklamání v obličejích měli všichni. Nikdo je nečekal. To je asi horší než prohra.

Ale ne, viděla to moc pesimisticky. Tři z nich vykouzlili úsměvy a otevřeli náruče. A už muchlají tři krásné nohaté vysoké holky. No jo, sportovci. Asi to budou nějací basketbalisté. Mě by s mým metrem šedesát čtyři přehlídli jak krajinu. Tři dvojice vrostly do dlažby v hale a zbytek týmu zmizel za dveřmi, co se samy otvírají a zavírají.

Láska, a všechno vypadá jinak...

„Ty sis zase dala smažené žampiony?“ probral ji Maty. „Tak dobrou chuť. To jsou změny, a mně jako vždycky svíčkovou. Ty fakt víš, jak mě potěšit. Tak se do toho dej a hlavně se nepřejídej, protože... protože... hádej, co bude? Bude to, že my dva budeme... budeme v letadle do Londýna, a to za necelé dvě hodiny a za necelé tři hodiny budeme tam a pak... pak se uvidí.“

Sklapl, dosedl a začal se cpát svíčkovou, kterou ona nevaří, protože to neumí.

A Jana si napichovala svoje smažené žampionky a namáčela je důkladně v tatarce, protože to milovala. Moc se neptala, jen: „Kufry?“ Odpovědí bylo: „V pohodě, dojdou za náma.“ „Letenky?“ „Přebukováno.“

No tak co.

Londýn

Na londýnském letišti Heathrow si už nevzpomněli vůbec na nic. Už netušili, že podle její předtuchy mělo přinejmenším spadnout letadlo z Prahy do Káhiry. Nevěděli, že tam jsou úplně náhodou. Všechno probíhalo v takovém klidu a pohodě, že to teda asi náhoda být nemohla. Jasně, nic se neděje náhodou, všechno je tak, jak má být.

Navíc svítí slunce jako v létě, i když je začátek října, taxi čeká před letištní halou a v prvním hotýlku naproti Hyde Parku je pro ně připravený pokojík jak z románu, co v nich o Londýně jen čtete.

„No?“ svalil se Maty na postel, obrátil k ní hlavu a zvedl obočí.

„No,“ svalila se vedle něho, „já nevím co říct, je to perfektní. Dám si sprchu a otevřeme něco z ledničky a...“

„A víš co?“ zafuněl jí Maty do podpažní jamky, „rozdělíme si to. Ty si dáš sprchu, pak si dáme oba,“ to už mu hlas sládl, „mezitím já rychle najdu něco v té ledničce a pak si to dáme třeba znova.“

A nedali si to znova.

„Jani, miláčku, vstávej už je večer.“ Snažil se ji probrat rty, které ochutnaly před hodinkou celé její tělo.

„Ty hříšníkú. A můžu se jít sprchovat znova,“ předla ještě ochrap-tělým hlasem do polštáře. „Tak úžasný sex se snad ani dvakrát denně opakovat nedá.“

„Neříkej mi, že jsem si tě unavil, když sis stihla i zdřímnout. Ty jsi teda případ.“

„Já a unavená? Naopak. Mám tolik energie, že už se potřebuju jen pořádně najíst a hurá na Londýn.“

Za jejich dlouholeté manželství oba věděli, že když má hlad, tak je to během pěti minut otázka života a smrti a prostě se musí najíst. A tak na sebe hodili jen něco pohodlného, sešli do přízemí do restaurace a objednali si hotovku. Bylo toho hodně a bylo to dobré, takže to stejně nesnědla, protože jedla sice pořád, ale málo. Její muž ji spokojeně pozoroval, to dělával vždycky, když měla hlad a chutnalo jí, protože věděl, že mu pak zase chvilku vydrží a neumře hladu.

Někdo Matymu za zády a Janě přímo před očima zapnul večerní zprávy a ji zamrazilo. Naštěstí už dojedla. Anglické zprávy jsou skoro stejné jako ty naše, jen v angličtině. Oba však mluvili anglicky ply-nule.

Úplně jako naše TV NOVA.

Situace na blízkém východě.

Krise v jedné z politických parlamentních stran.

Nezaměstnanost v Anglii a Evropě.

Audience u královny.

Hromadná dopravní nehoda na dálnici.

Neuvěřitelné! Zvířátka v ZOO na závěr.

Sport.

Počasí.

Jediný rozdíl byl v tom, že je nesledovala ze svého oblíbeného koženého křesla v obýváku, ale z obyčejné židle v jídelně londýnského hotýlku.

„Hej,“ zastínil jí Maty hlavou obrazovku a vnutil se jí do zorného pole. „Zprávy skončily, víš? A nedívej se na mě tak překvapeně. Fakt se nezlobím, že se nic nestalo. Naopak. Jsem rád, že jsme tady a začalo to dobře.“

„Jak ty víš, na co myslím?“ hned mu to vrátila. „No, ale proč? Proč mi tak bylo? Přece kdyby to blbý letadlo třeba spadlo, ve zprávách by to určitě bylo. Tak, kruci, proč? Já jsem asi fakt blázen.“

A to už se zase oba smáli a říkali si, že ne, že je to fajn, že se nic nestalo, a že je lepší být v pohodě a třeba blázen v Londýně než být chytřej a bohatěj a někde mrtvej. Vzali se za ruce a šli do Hyde Parku na večerní procházku. Byla dost zima na to, jak byl krásný a slunečný podzimní den, jenže oni byli rádi, že neprší a že se můžou procházet. Jana si totiž myslela, že v Anglii prší skoro pořád.

Když se vrátili do svého pokojíku, byla tam taky zima. Ale taková ta příjemná, co vás jen zažene pod deku a dobře se v ní spí.

Seděla u otevřeného balkonového okna, popíjela kávu a potahovala ze své první ranní cigarety. Maty se rozhodl snídat v soukromí a šel sehnat něco k jídlu. Rozhodla se nesledovat hodinky, a tak je radši zavřela do kapsičky kosmetického kufříku. Bude lepší se nestresovat časem a neříkat si, co všechno musíme vidět a stihnout.

V tom byl Maty úplně jiný.

Když se ráno probírala, na jeho posteli už byla rozložená mapa, po které kroužil jeho prst. Jakmile se prst zastavil, pronesl: „No, to určitě, to taky,“ a prst jel ještě dál: „To musíme vidět, tam jsem taky nebyl, tady musíme underground,“ prst rychle přelétl kusem mapy, protože mluvil o metru, pak se prudce zastavil, což asi mělo znamenat, že vystoupil z metra a ozvalo se „hm, hm, hm“.

To už nevydržela. „Pojed' zpátky, tady je taky fajn.“

Vysvětlil si to úplně jinak, prstík sklouzl z mapy a rychlostí metra zajel pod její peřinu. „Ještě kousek a počůráám ti ruku.“

„Nevadí, nevadí, to já všechno vydržím, ale takhle objevovat historii Londýna s jeho vůněmi a zákoutími, to si nemůžu nechat ujít.“

Ale vyčůrat se stihla, dokonce si i vypláchnout pusou, a přitom sledovala roztouženého manžela.

Ráda ho sledovala roztouženého, protože to bylo silně nakažlivé. A když k němu šupla zpátky pod deku, byl opravdu jako rozjeté metro, které v pravý čas a na tu správnou dobu zastaví na té nejlepší zastávce, jen se trošku rozhlídne, jestli jede dobře, nabere úžasné zrychlení, pak jako by koleje vedly do vody, krásné, teplé, a pak se zatočí a vedou prudce nahoru a někdo jí drží pusou a udýchaně prosí: „Jani, miláčku, Jani, nekrič tak, je otevřený balkon, promiň, jéé, teda, teda... není tady špatně.“

„No, ty si ale šikovnej,“ slastně se protáhla. „Musíme se ale domluvit, co jsme sem přijeli dělat,“ dodala ještě s výrazem adrenalínového prožitku.

„Tak jo, metrem jezdit nebudeme, zkusíme červené patrové autobusy, to bude jóízda,“ při posledním slově jí zavrtával prst do pupíku, ale přehnal to, vyjekla a vymršťeným kolenem dostal přímý zásah do spánku.

Pink... hned byl chvílku klid.

„Promiň, milence, to nebylo za to, no... to sis fakt nezasloužil. Vstáváme?“

„Vstáváme! Kde je moje mapa?“

„Mám nápad, mapu potřebovat nebudeme, zajdeme do britského infocentra a tam si necháme poradit ty nejlepší vyhlídkové okruhy, ať vidíme co nejvíce,“ podívala se na Matyho. Ten se šklebil, nikdy neměl rád, když mu někdo radil. Všechno si rád organizoval po svém.

Odháněla myšlenky kartáčkem na zuby. Ale byly tady.

Typický individualista s osobností vůdce. V tom se taky úplně lišili.

Maty se téměř nikdy sám od sebe nedával do hovoru s cizími lidmi. Ne že by nebyl slušný a nezdravil, ale vždycky měl odstup. Pokud po něm ovšem někdo nechtěl radu. Radil jasně, stručně a srozumitelně. Pomáhal jen těm, kdo opravdu pomoc potřebovali, a to bez ohledu na okolnosti a svoji vlastní újmu. Třeba při dopravní nehodě, která se jim nedávno stala před očima.

Zastavil, zastavil další auto, řidiče nechal hlídat provoz, dalšího pověřil voláním sanitky, pak kontroloval mě, jak se snažím dostat zraněné lidi z auta, rozdělil nám úkoly podle závažnosti zranění, a než přijela sanitka, byli všichni ošetřeni a my tak špinaví, že jsme mohli všechno, co jsme měli na sobě, vyhodit rovnou do popelnice.

Pak s přehledem předal velení lékaři ze sanitky, která dorazila, právě když jsme si vodou s příchutí citronu oplachovali ruce.

Když se pak Jana začala po pár minutách v autě klepat a nějak to na ni dolehlo, tak ji pochválil a bylo po stresu.

Jedeme dál.

Běda ale, když někdo vyžadoval pomoc a Maty usoudil, že nemá nárok a že si musí pomoci sám.

Nesnášel fňukaly a lidi, kteří svádí své problémy a bezmocnost na druhé. Podle zásady „neuč hladového rybu jísti, ale nauč ho rybu chytati“ mu mile řekne: „To je jen tvůj problém, tvé rozhodnutí a ty si za ně zodpovědný.“

V tom byla Jana úplně jiná. Lidská dušička pro ni byl svět plný tajemných záhybů a tůněk a každého vnímala, ještě než na ni promluvil. A že promluví, to věděla předem. Lidi se jí ptali na cestu, dávali se s ní do hovoru, i když pro ně byla cizí, řekli jí věci, které možná nikdy neřekli ani vlastní matce. Stávalo se jí to často v cizích městech, když jezdila s Matym na služební cesty. Někdy to bylo častěji, protože na většině projektů dělali v určité fázi spolu. Byli dobrý tým, ale než začínala svou práci Jana, chtěla poznat město, jeho atmosféru a lidi.

Začínala u veřejných záchodů a ty ji nikdy nezklamaly.

Městečko větší nebo menší, záchodky jsou všude stejné a všude jiné. Všude je stejný typický zápach a obsluha. Téměř všem v obličej přectete množství alkoholu prolitého hrdlem. Různé jsou zástrčky na dveřích, anebo vůbec to, co zašoupnete pro zdání alespoň minimálního soukromí. Vždycky je dole nebo nahoře otvor, kterým uniknou i ty nejintimnější zvuky, takže přesně víte, co dělá kolegyně v nouzi o tři budky dál. Nádherné pozůstatky nedávné doby socialismu.

Dříve obchody a obchůdky, dnes supermarkety, je to jedno, ale každý z nich má své stálé uklízeče. Sbírají kolem ještě čerstvé a kouřící zbytky cigaret a lačně je dojíždějí. Každý má svoji popelnici, kterou hlídá, a zná průměrný počet vratných lahví a jejich cenu. Po pár pivech se vyhřívají na sluníčku a radují se z tepla.

Pak se vracela na náměstí a už věděla, kterou dobou tam bude více aut, kdy chodí na oběd úředníci a v kolik se vyrojí maminy s dětmi a igelitkami, protože ty jsou na nákupy nejpraktičtější. Přemýšlela, kdo je doma čeká, co budou vařit a jaké asi mají partnery.

Pak sledovala číšníky a prodavačky. To je kapitola sama pro sebe. Nejradši měla starší dámy v obchůdcích s textilem a ty mírně obézní. Ty vám po vytažení ramínka z řady a snahou o vyzkoušení zaručeně řeknou, že vám budou malé, anebo že vůbec nejsou na vaši postavu. Mokrát už takovým dámám dopřála malé vítězství při výběru šatů na metr sedmdesát a nechala si poradit při výběru blůzy, nejlépe propínací a spíše pro její babičku.

Měla ráda atmosféru českých a moravských měst a to, co při svých průzkumných výpravách pochytila a vstřebala, dokázala využít ve své práci.

„Tak nevíš, kde mám tu mapu?!“

„Vím,“ odpověděla její pusa s vyčištěnými zuby, „ale neřeknu, protože jsme se domluvili, že mapu nepotřebujeme.“

„Ty ne, já jo.“ Maty dokonce v rámci hledání mapy ustlal.

„Jani, ty víš, že mapu potřebuju alespoň k orientaci.“

Jasně že věděla, že bez mapy nikam nemůže.

„Tak mapa je pod postelí a já si ještě zapálím, než si ji složíš, jo?“

„Nojo.“

Mapa byla složená okamžitě, což není normální, takže než cigaretu típla, vyřídil ještě telefonáty dětem, své mamince a Janině tchyni, taky tetě Olině a kolegovi z práce.

„Všechno v pořádku, zlato, jde se.“

Na Regent Street jeli taxíkem a po stručném doporučení, kde začít prohlídku Londýna v infocentru, pokračovali červeným patrovým autobusem na Trafalgarské náměstí.

Tam musí každý, kdo přijede do Londýna. Je to úplně něco jiného než náš Václavák, srovnávat se to nedá, ale je to prostě centrum, ze kterého můžete spoustou cest na všechny strany. Zvolili klasiku a došli k Buckinghamskému paláci, prohlídli si královnino sídlo, pak Queen's Gallery.

Jana všechno sledovala a vstřebávala se zatajeným dechem, držela se Matyho za ruku a oba mlčeli.

Pak po Buckingham Gate na Victoria Street, doprava, a před Westminsterskou katedrálou už úpěla.

„Více už toho nezvládnou, pojď, tady chvílku zůstaneme.“ Před katedrálou je trávník a lavičky a stačilo si jen sednout a dívat se, protože to za to stojí. Hodněkrát to vidíte v televizi, všechny důležité svatby a pohřby, závoje od oltáře až ke vchodu – a to je teda kus cesty.

I Diana tudy šla, tehdy určitě moc šťastná. A stejně vás to ohromí, protože kromě Diany tudy šla skoro celá anglická historie.

„Nádhera, že?“ vydechl vedle ní Maty.

„Nádhera? Víš, já vůbec nevím, jak to pojmenovat, ale cítíš tu obrovskou energii, co z té katedrály vychází? Jsem tak ráda, že jsme tady.“

A s vlhkýma očima stiskla Matymu ruku.

Sendvič zakoupený u rychlého občerstvení jim dodal energii akorát tak na cestu do hotelu.

Jana byla nezvykle tichá, záhadně se usmívala jak Mona Lisa.

„Co je?“ zeptal se Maty.

„Nic, v pohodě. Jen to na mě udělalo dojem.“

„Jako co? Co z toho? Co největší?“

„Ta energie z katedrály. Je tak pozitivní a tak stálá, tak dobrá a velká.“

„Ty vidíš, jak je velká?“

„Já nevím, jestli to vidím. Asi vidím, asi cítím. Je to tak zářivé a pevné.“

Byla tak krásná, když to říkala, tak trochu záhadná, trochu jiná a i takovou ji moc miloval. On sám měl památky a historii rád, obdivoval architekturu, velikost a velkorysost staveb, znal jejich historii, ale tu zářivou a pevnou energii, jak říkala, tu necítil. A tak ji jen s pochopením držel za ruku a nechal, ať se s tím vyrovná po svém.

Když na hotelu konečně promluvila, měla pořád ten záhadný úsměv.

„Chtěla bych vidět ten nový památník Dianě. Nedávno ho přece slavnostně otevřeli, víš, jak o něm novináři řekli, že je to nejdražší okap na světě, slyšels to v televizi?“

Jen si pomyslel, že to je vlastně dobrý nápad, a nahlas řekl: „To by neměl být vůbec problém, musí to být někde naproti v Hyde parku, uděláme si tam po jídle procházku.“

„No, tak to ne, okap to není, dokonce je to zajímavé a hezké,“ hodnotila moderní umělecké dílo Jana. Odpočinitá a najezená byla zase schopná, jak říkala, vstřebávat.

„Ale?“ provokoval Maty.

„Ale nic více. Není to tady. Když zavřu oči, slyším zurčet vodu a je to příjemné. Když je otevřu, vidím, proč ji slyším, ale nic víc. Žádná nahromaděná energie z historie. Park, hezký tichý park, jako stvořený na večerní procházky. Víš, s Dianou to nemá nic společného... zatím. Až sem budou lidi kvůli ní chodit, jestli budou, tak se to naplní, protože myšlenky jsou úžasným zdrojem energie. No, bude to... ale chvílku to potrvá.“

Ráno bylo opravdu typicky londýnské. Probudila se dřív, Maty ještě pravidelně odfukoval, tiše si udělala kávu, zapálila cigáro a zírala na nádhernou londýnskou mlhu. Měla v duši úplný klid. Hluk města k ní pronikal jakoby z velké, hodně velké dálky. Tak v takové mlze bych se i ztratila, pomyslela si a otevřela okno. Jako na povel se mlha

začala protrhávat, některé zvuky sílily, některé se pořád ještě ztrácely a Maty se začal vrtět.

Než dokouřila druhou cigaretu, město na ni začalo doléhat celou svou silou a přibralo s sebou i zatím nesmělé, ale už hřející slunce.

Bude krásný den, pomyslela si znova a dopíjela kávu. Při představě, co všechno je dnes ještě čeká, se jí objevil na tváři skoro zamilovaný úsměv.

„Milááčku, na co myslíš?“ ozvalo se z pelíšku.

„Živáš, nebo ses na něco ptal?“ otočila se k Matymu. „Představuju si, co všechno nás dnes čeká, kam půjdeme a tak. No, a víš co? Těch zážitků je na mě moc, tak jsem se rozhodla si dělat poznámky, takový cestovní deník, co říkáš?“

„Můj milý deníčku,“ zachechtal se Maty, pak zvážněl. „Bezva nápad a máš zápisníček?“

„To je to poslední, co by mi chybělo,“ zamávala vítězně hnusným zeleným školním sešitem. „Sešitek mám a pero mi půjčíš, že?“

„Kterékoliv, na které si ukážeš,“ znova se chechtal Maty, ale hned vstal, během chvilky měl v ruce dvě pera a dvě propisky a řekl: „Zavři oči a vybírej.“

Zavřela oči a vybrala si, udělala nadpis na první řádek sešitku:

LONDÝN, na druhý JANA SUCHAROVÁ.

Otevřela sešit, zadívala se soustředěně na první stránku, kousla do vršku pera a zavřela sešit. „No, uvidíme.“ A plácla s ním na stůl.

„Začneme dnes na Oxford street, souhlasíš?“ navrhoval u snídaně Maty s pusou plnou milovaných míchaných vajíček.

„Určitě, ale Oxford street je teda dost široký pojem, je pěkně dlouhá. Začneme teda na její jedné straně, si chtěl říct, že?“

„No, vezmeme si mapu a vždycky se jen zastavíme tam, kde budeme chtít.“

Maty se smířlivě šklebil a jí bylo jasné, že dnes se prostě bez mapy nejde, a tak nadšeně souhlasila. Maty našpulil pusu a udělal mlask, jako že jí líbá. Ale s plnou pusou to stejně nejde, tak se poprskal a to se mu vůbec nelíbilo. Utíral si vajíčka s košile ubrouskem, ale vypadal nesmírně spokojeně.

„Tak jo, kávu si dáme někde cestou na zahrádce, kdybychom se náhodou unavili nebo byli bezradní a potřebovali bychom se podívat do mapy, že?“ Jana se snažila být milá a z druhé strany stolu přítel tělo další mlasknutí, tentokrát bez vajíček. Dopila svůj džus a šlo se.

Oxford street navazovala na Hyde park na opačné straně, než kde bydleli, ale vydali se odhodlaně pěšky. Nebylo špatné zjistit, že Hyde park je ve skutečnosti úplně jiný ve dne, než se jim zdál při večerních procházkách. Hlavně byl velký, živý, táhlo se přes něj jezero, byly tady kavárničky, restaurace, zahrádky... bez mapy by se byli ztratili už i v něm. Maty byl na koni a Jana to ráda uznala.

„Ještě že tu mapu máme zlato.“ A než došli na samotnou Oxford street, bylo jasné, že napřed kafe, a to pořádně velké a sladké. A jednu vodu tam a jednu s sebou a šlapalo se dál.

Jana objevovala vnější krásu historických a známých budov, Maty komentoval všechno s mapou v ruce. Předávali si zážitky a prožitky maximálně spokojení.

„Mám návrh.“ Maty měl zase ten svůj vítězoslavný výraz a poporostl alespoň o půl centimetru. „Bylas někdy v SOHO?“ zvedl oči od mapy.

„Chceš říct, že to je někde tady? Tak mě netrap, víš, že to je jedna z věcí, kterou si člověk podle názvu jen představuje, a že tam určitě chci.“

„Podle mapy je to za rohem.“

A bylo.

Ve čtvrti „SOHO“ se toho podle knížek, detektivek a různých filmů už stalo tolik, že jen samotný název jim zněl tajemně a nepředvídatelně.

V první hospůdce se pořádně najedli, ve druhé si dali kávu, ve třetí cider, což je něco jako jablečný mošt s alkoholem, ale chutná to báječně.

Pak toho všeho litovali, protože naráželi na další hospůdky, obchůdky, tržiště a do všech se prostě vlézt nedá, a tak si opakovali, že tam půjdou příště.

A Jana měla stále pocit, že nevidí všechno, co chtěla, jako by vnímala jen povrch toho všeho a nemohla se té čtvrti dostat pod kůži, a pak si řekla, že to je asi tím, jaké měla už dopředu představy.

Bylo dost po poledni, tak si dali další kafe a vodu a drink. Maty rozložil mapu a píchl prstem: „Hele, tady blízko je Britské muzeum.“

Jana zrovna s nohama na jeho židli labužnický potahovala z cigarety, uvolněně opřena, najednou zpozorněla: „Promiň?“

„No, Britské muzeum je tady hned přes jeden dva, možná více rohů, ale kousek.“

„Maty, už ti nikdy nebudu nadávat, že máš mapu. Víš, že součástí toho muzea je Egyptská expozice, jedna z největších a nejvýznamnějších

na světě, a já jsem na to úplně zapoměla... jak jsem na to mohla zapomenout? Maty, jak to, že nás to nenapadlo, vlastně mě? Víš, co to znamená?“

Byla úplně rozrušená, jako kdyby rozbila atom, a Maty ji sledoval, jak drmolí a přeríkává se, a díval se s hlavou mírně nakloněnou nalevo, litoval, že takové její výstupy jsou neopakovatelné, a pak hodně jasně, s hlavou nakloněnou zase na opačnou stranu a úplně vážně řekl: „Vím.“

Samozřejmě že to věděl, znal její lásku k historii Egypta a hlavně, kdykoliv bezradně přemýšlel o dárku pro ni, koupil nakonec jakoukoliv knihu o Egyptě a vždycky se trefil. Milovala knihy faktů, ale i romány z historie, záleželo na autorovi. Kdykoliv sledovala nějaký dokument o Egyptě v televizi, byla rozrušená, nikdo ji nesměl obtěžovat, a když se děti ptaly proč, řekla, že má pocit, že jí něco unikne.

Tak to začal brát jako jejího koníčka, dokonce její kvanta znalostí a hledání souvislostí mezi nimi částečně obdivoval a doma to všichni brali jako samozřejmost. Říkali jí „naše mamča egyptolog“ a nikdy je nenapadlo za tím hledat něco jiného, třeba si dělat legraci, že byla v minulém životě Kleopatry nebo tak něco.

„Nelze být v Londýně a nenavštívit Britské muzeum,“ snažil se ji trošku uklidnit Maty, i když věděl, že jí jde přesně o Egypt.

„Ale nevím, jestli ještě dnes...“

„Samozřejmě že ještě dnes,“ naoko podrážděně zareagovala Jana, „a netrap mě, jo?“

A nadšeně pokračovala: „Obhlédneme to, ještě je času dost, zjistíme otevírací dobu, co všechno tam je, můžeme tam jít třeba dvakrát, že?“

Maty byl ztracený, nemělo žádný smysl odporovat, ani to v takových situacích nedělal. „Tak jo, vyrazíme, ať aspoň přesně zjistíme, kde to je. Jsou čtyři hodiny, no, nevím, v kolik zavírá, ale radši pojďme.“

Jana vyrazila jako první, hned špatně odbočila a Maty ji brzdil a směřoval do těch správných uliček a snažil se ji trochu zpomalit. Ale bylo to zbytečné, tak jen vykřikoval, ať odbočí. Naštěstí muzeum opravdu nebylo daleko a už byli před ním a Jana vydechla: „Skvěle, hurá, jsme tady, to je teda trefa, je nádherné! Jdeme hned dovnitř, jo?“

Dovnitř už naštěstí skoro nikdo nešel, taky proč, když do tak obrovského muzea se chodí ráno a na celý den, a ne skoro dvě hodiny před zavírací dobou. O to víc lidí vycházelo a brebentilo a vypadalo unaveně a Jana jim záviděla, že už tam byli a ona ne, a hrnula se dopředu v protiproudu toho zástupu úplně cizích lidí různých národností a barev pleti a byla nadšená.

Naštěstí mířila k hlavní pokladně a u ní zůstala stát.

„Už jsem si myslel, že půjdeš bez vstupenky,“ došel ji Maty, když se zastavila.

„Chvilku počkej, půjdu zjistit, jak to funguje.“ Nechal ji stát ve vestibulu a zamířil k pokladně, touto dobou už bez fronty.

Jana si z úctou prohlížela i vestibul, našla stojánek s plánky muzea, a než se Maty vrátil, věděla už, kterým směrem vyrazí.

„Tak jo, na ty dvě hodinky to máme se slevou,“ vrátil se vítězoslavně Maty.

„Půjdeme napřed omrknout ten Egypt, jo?“ Jana nečekala na odpověď a odhodlaně zamířila k Egyptské expozici, která začínala velkým kamenným portálem plným egyptských znaků a hieroglyfů.

„Je to nádhera,“ vzdychala, stoupala po schodech k portálu. Cítila, jak jí naskakuje husí kůže, trošku jí brní prsty a trošku je jí zima, ale sváděla to na rozrušení, na to, jak se hrozně těší.

Maty šel hned za ní, a když se nahoře náhle zastavila, málem do ní vrazil.

„Tati... tati, proboha, co tady děláš?!“ Maty sledoval, jak zírá na muže nenápadně stojícího vlevo od dveří a rychle mu to došlo: „Ježíš, Jani, ten chlap vypadá jak děda, jak tvůj otec.“

Podíval se na Janu. Byla bledá, brada se jí třepala a vypadalo to, že začne každou chvíli brečet.

„Jani, on tak jen vypadá, to není děda, děda byl přece o hodně menší a hubenější... no, tady ten děda je taky hubenej, to je pravda, ale, Jani, děda to není, nemůže být, ale je mu teda podobný, to teda jo.“

Jana se pořád nemohla pohnout, a tak ji Maty chytil za loket, rozhlížel se po něčem na sezení, ale nic tam nebylo. Vrátili se pár kroků zpátky a dosedli na lavici u zdi.

„To mi dělá schválně,“ Jana měla pláč na krajíčku.

„Do Egypta jsme nemohli a já nevím proč, jdu do muzea a tady si stojí u dveří tatínek, dělá jakoby nic, jako by nechtěl, abych tam šla, stejně si mě ani nevšiml, jenom si tam stojí, krucinál, Maty, co se to děje?“

„Nic se neděje, Jani, prostě je tu nějaký hlídač, nebo zřízenec, který se jen hodně podobá dědovi, a to je všechno. Ty jsi trošku rozrušená, tak si to moc bereš. Je to náhoda.“

„Maty, ty víš dobře, že já na náhody nevěřím, podle mě se nic neděje náhodou a všechno má svůj smysl a důvod.“

„Já vím.“ Maty ji držel za lehce zpocenou a chladnou ruku. „Ale jestli tě nějak neuklidním, tak pochop, že se nakonec nedostaneme

ani do muzea a to už by teda bylo moc divné. Jestli to nepřekonáme, tak nám zavřou.“

„Bože, já jsem ale pitomá, já vím, že to nemůže být otec, ale uznej, ta podoba... tak to zkusíme znova, jo?“

„Je to jenom hlídač,“ přesvědčovala se Jana nahlas a oba odhodlaně prošli znova hlavním portálem do prvního sálu egyptských sbírek.

„Víš, pro mě je to jako sen, jako by se mi to všechno zdálo,“ byla její první a poslední věta, než se rozdělili a pomalu, velmi pomalu si začali prohlížet jednotlivé části sbírek, u ucha sluchátko s výkladem v angličtině.

Jana sluchátko po chvílce vypla. Měla pocit, že ji ruší, že nechce výklad. Navíc časovou posloupnost, dynastie a většinu faraonů měla v malíčku. Potřebovala to vnímat jinak.

U jednoho z kamenných vlysů se zastavila.

Jako by se kolem ní ochladilo.

Kámen s hieroglyfy ji přitahoval jako magnet.

Kolem ní bylo najednou úplně ticho.

„Je tady někdo?!“ snažila se vykřiknout, ale nemohla.

Ucítila lehké brnění konečků prstů, taky kolem nosu a úst, udělalo se jí špatně tak jako v letadle, na horním rtu cítila studený pot. Brnění stoupalo k loktům, ke kolenům...

Sílil horký vítr, chvilku měla pocit, že vychází z kamene, ale to ne, bylo to jakoby z boku, ale vlasy jí necuchal, jako by je něco drželo. Sílily zvuky, vůně vody, tlející vody a listí, slyšela ptáky, které nikdy neslyšela. Ale věděla, co to je. Najednou vůně květin... kde se vzala tady v muzeu taková vůně a takové květiny tady ani nejsou... vítr sílil.

Další vůně jí připomněla dětství, kostel, varhany, ruka tatínka, který ji vedl, ale hned to bylo všechno pryč. Bylo to kadidlo... byl to kostel... ne, není to kostel.

Vítr skučel a byl nesnesitelný, horký a prudký, pak se k ní prodíraly hlasy, ale přes vítr neslyšela vůbec nic, jen znova cítila tu příjemnou, známou a uklidňující vůni kadidla.

Ta vůně byla silnější než všechno ostatní... vůně kadidla a myrhy. Obklopovala ji všude, byla silnější než vítr, silnější než její vlastní vůle.

Paul

Paul Carpenter pracoval v muzeu necelé čtyři roky a svou práci nesmírně miloval. Miloval historii, starověké památky a ze všeho nejvíc starověký Egypt. Jako člen britské expedice egyptologů strávil část svého života na vykopávkách. Dodnes cítil to vzrušení, když mu rukama procházely úlomky časů dávno, dávno minulých, nádoby, části džbánů a šperků tisíce let staré. Po nocích se mu v polospánku i ve snech vybavovaly situace, okolnosti a lidé, kterým ty předměty prošly rukama.

V Egyptě se cítil jako doma. Původem Čech, ale většinu svého života trávil v Anglii, Mexiku a Jižní Americe. Všude se ale zajímal o totéž. Historie, pyramidy, vykopávky. Napsal několik odborných knih o významu starověkých památek, zpracoval soubory nalezišť a dokázal jako jeden z mála hledat souvislosti a příčiny zániku jednotlivých civilizací. Spolupracoval se světově uznávanými univerzi-

tami, nějakou dobu i přednášel na britské univerzitě, ale cítil, že tento způsob práce mu nevyhovuje.

Musel se stále vracet do Egypta.

Nemusel už pracovat.

Cítil, že je Egyptán s anglickým pasem

Jeho žena Eve byla Angličanka.

Při svých pobytech v Egyptě s neuvěřitelnou lehkostí a bez výčitek miloval několik žen. Úplně přirozeně, bez závazků a předsudků.

Jednu ze svých egyptských lásek ale miloval nejvíce. Byla to ta první a ta jediná mu porodila syna. Žili spolu dva roky, tehdy na předměstí Káhiry.

Pak byl pět let v Mexiku.

A potom dva roky v Anglii.

Svého sedmiletého syna poznal při svém dalším pobytu v Egyptě. Tentokrát se přidal k českým egyptologům. Táhl ho to do Abúsíru, a tak svůj čas dělil na práci při výzkumu Ptahšepesovy mastaby a na čas se svým synem. Spřátelili se tak přirozeně, že čas, kdy spolu být nemohli, nebyl vůbec podstatný. Paul často cestoval, ale už ne na roky, spíše týdny nebo měsíce. Pořizoval vědeckou dokumentaci, hrabal se v archivech a navštěvoval depozitáře muzeí.

Zajímala ho práce na objasnění závažné kapitoly v dějinách lidstva. Týkala se úplného zániku Staré říše, který vyvrcholil hospodářským úpadkem 6. dynastie.

Svého syna miloval takového, jaký byl. Jejich vztah byl přirozený a nekomplikovaný. Stejně přirozeně se již neobnovil vztah k synově

matce. Dávno žila s jiným mužem a měla další dva syny. Tou dobou připravoval vydání své poslední knihy o historii objevů na Jižním poli v Abúsíru a zpracovával dokumentaci „otisků pečeti“.

Jeho bystrý černovlasý a černooký syn mu vydatně pomáhal.

Po dokončení podkladů ke knize se vydal nočním letem do Londýna.

Zpráva o tragické smrti jeho syna jej zastihla ve dveřích při návratu do jeho londýnského bytu.

Nevěřil. Nemohl. Nemohl ani plakat.

Jeho žena mu byla dva týdny tichým přítelem. Pak ji požádal o doprovod zpět do Egypta.

Odmítla. To nebyl její svět. Žila svůj život, měla svou práci. Spolu děti neměli.

Zhroutil se po návratu do Abúsíru, na místě, kde se svým synem trávil nejvíce času.

Proplakal mnoho nocí a s pocitem nevýslovného smutku a ztráty se vydal na poslední cestu svým milovaným Egyptem. Něco uvnitř něj se postupně měnilo.

Jeho kroky bloudily chrámy v Abú Simbelu, Karnaku, Luxoru, prošel Údolím králů a Údolím královen. Ale jeho duch se vznášel až u vrcholků sloupů a pylonů, naslouchal té pravé životní moudrosti.

Naslouchal bohům a taky tomu jednomu jedinému, který z Egypta vzešel při exodu. Vstřebával chvění vesmíru a vlastního podvědomí. Když prošel největší pyramidou a stál před kamennou tváří sfingy, konečně pochopil.

Teď teprve je na začátku cesty, na místě, kterým stokrát prošel. Jeho mysl se najednou jakoby otevřela tak, jako se otevrou oči zaslepenému.

V srdci i duši měl klid, s láskou se rozloučil se svým synem. Teď už věděl, že díky němu získal nový pohled na život, ale taky to, že musí jít dál, že to, co odhalil, je opravdu jen obzor a za ním tolik netušeného a pro něj zatím nepoznaného. Měl v sobě obrovskou energii a chuť do života.

Nemyslel na peníze, těch měl dost ze svých vydaných knih a skript. Myslel na svět, který se mu najednou změnil. Začal se nahlas smát sám sobě.

Ne svět, ne život, ale on se změnil, změnil se jeho pohled na lidské bytí, na podstatu a bohatost života, na jeho smysl.

Po návratu do Londýna uzavřel se svojí ženou tiché příměří beze slova výčitek nebo hořkosti. Stali se partnery respektujícími jeden druhého, postupem času přáteli a nakonec ve své ženě našel i milenku. Za všechno byl vděčný svému novému pohledu na svět. Začal k ní cítit zvláštní druh lásky.

Na druhé straně naplňoval svoji bezednou mysl věděním, které nemělo konce. Navštěvoval přednášky o duchovní energii, ezoterice, psychologicko–filosofických studiích, síle čaker a zákonech ducha. Pronikal do tajemství příčin nemocí těla a nevědomého stavu duše.

Všechno to pro něj bylo přirozené a samozřejmé. Podle vnějších tělesných příznaků dokázal rozeznat nemocnou duši člověka a pokoušel se ji léčit. Bylo snadné odhadnout stav nemocného podle vibrací, které vydával, tvaru a barev jeho čaker, ale nebylo tak snadné ho léčit. Brzy zjistil, že léčit duši je daleko těžší než léčit tělesné příznaky. Člověk je tvor netrpělivý a svou nemoc nenávidí. Chce prášek nebo lék, který hned zabere, zbaví ho bolesti, udělá ho silným, zdravým, plným energie.

Ale zázračný lék neexistuje.

Lékem je cesta k rovnováze mezi duší a tělem, světem a člověkem.

Dalším Paulovým krokem bylo studium homeopatické léčby, akupresura, relaxační masáže a hlubinná psychoterapie.

Po dvanácti letech nabyl jistoty, že je dobrým léčitelem. Bylo mu 75 let a snažil se pomáhat všem, kteří byli ochotni spolupracovat, přijmout jeho styl léčby nejen těla, ale i duše.

Práci v muzeu přijal ne jako odborník na staroegyptské památky, ale jen pro svou radost a odpočinek. Prostě tam jen byl, radoval se z nádherných pozůstatků dávné historie a čerpal z nich energii. Byl tam jen pár odpolední v týdnu podle potřeby, ale většinu času věnoval svým pacientům.

To odpoledne, kdy do muzea přišli Jana a Matyáš Suchařovi, tam vůbec neměl být. Náhodou mu zavolał kolega, že si potřebuje něco zařídít, a on měl také náhodou volno, tak s radostí přijal. Ale na náhody nevěřil.

Mladou ženu vycítil při jejím příchodu vstupním portálem. Ani se na ni nemusel dívat. Vyzařovala zmatek a vibrace, ve kterých se ani on sám zpočátku nevyznal. Pak to zesláblo. Popošel ke vstupu a sledoval rozrušenou mladou ženu, plačící a bojující sama se sebou. Velmi hezký muž ji utěšoval, povzbuzoval. Když se na něj Paul zaměřil, téměř nahlas vydechl: „Obdivuhodný pár.“ Ten muž měl v sobě vzácnou vyrovnanost a klid. Připomínal mu růžového plameňáka, stojícího na jedné tenké noze v příboji vln na břehu moře.

Prostě jen stojí a sílu dorážejících vln vyrovnává lehkým pohybem těla a vlastním vnitřním klidem.

Zaslechl češtinu a uklidňující hlas muže. Vrátil se na své místo a dychtivě vyčkával.

Už věděl, proč šel dnes odpoledne do muzea.

Když kolem něj prošla mladá žena podruhé, byl připraven. Její zmatený duch bloudil, dušička byla bolavá a neléčená. Podvědomí bylo plné něčeho, co zatím neodhadl, ale dobré to nebylo. Její duše, duch a tělo bylo v takové disharmonii, že stačilo málo...

Odhadl to správně, pomalu šel za ní, když poklesla v kolenou, vůbec ho to nepřekvapilo a v okamžiku, kdy definitivně ztratila vědomí, byl připraven.

„To je to nejlepší, co se ti, děvče, mohlo stát,“ pomyslel si Paul s úsměvem.

„S takovou duší si tělo potřebuje odpočinout,“ řekl jejímu manželovi, když ji uložili v místnosti pro personál.

Teď na něj zase zíral Maty: „Mluvíte česky?“

„Jistě, jsem z Československa, vlastně jen původem, ale to je dlouhá historie.“ Paul sice reagoval na Matyho otázku, ale pořád sledoval mladou ženu. Co se děje za jejím hezkým čelem, tušil jen vzdáleně, ale na to bylo dost času. Nechtěl ji ještě ani probírat, i když by to dokázal. Takto jí teď bylo určitě lépe.

„Promiňte, jmenuji se Matyáš Suchař a to je moje žena Jana.“ Při vyslovení jejího jména se mu neznatelně zachvěl hlas.

„Paul Carpenter,“ stiskli si oba muži ruce. Oba pocítili vzájemné přátelství, Maty si to ale neuvědomoval tak jako Paul. Bylo to pro něj jen velmi příjemné setkání. Pro Paula navíc za velmi zvláštních okolností. Uvědomoval si osudovost tohoto setkání – nejen pro Janu a Matyho, ale i pro sebe.

„Miláčku,“ Matyáš šeptal a hladil Janě čelo. Hlas měl plný obav.

„Nechte ji ještě chvílku v klidu,“ uklidňoval ho Paul, „potřebuje si odpočinout a pak to bude všechno lepší. Neříkám, že úplně v pořádku, ale lepší určitě.“ Držel Janu za zápěstí.

„Jak to myslíte, že ne úplně v pořádku?“ V Matyho hlase byla úzkost. „Je nemocná?“

„No, já jsem Paul, tykejme si, prosím, je to pro mě a jistě i pro tebe přirozenější.“

„Matyáš, pro tebe Maty, tak co myslíš, je nějak nemocná? Víš, je fakt, že poslední dobou je taková... taková...“ Nevěděl, jak to přesně pojmenovat.

Chvilku se zamyslel. „Jakoby přecitlivělá, rozhozená, nebo jak to říct.“

Paul přikyvoval. „Asi bude mít i nějaké zdravotní problémy, že?“

„Čas od času je jí špatně, jakoby od žaludku, ale ona tvrdí, že to není od žaludku. A pak má takové zvláštní stavy, já nevím, jak bych to popsal,“ Maty se zamyslel.

„Zkus to, zajímalo by mě, jak se jeví ty zvláštní stavy tobě,“ zajímal se Paul.

„No, je to jako... jako by byla bez sebe... ale není... možná, když to přeženu, jako by byla v transu... ale asi není tak úplně, má pak takové zvláštní vidiny, vlastně ne, to nejsou vidiny, jsou to pocity, že se něco stane, nebo že by něco neměla dělat, nebo měla.“ Maty zjistil, že Janiny pocity popsat nedokáže.

Překvapilo ho, když Paul pokyvoval, a vypadalo to, že mu dokonce rozumí. A když řekl „asi ti rozumím“, byl zmatený.

„Rozumíš mi?“ zeptal se nevěřičně. „Ty rozumíš tomu, co já popisuji, a já ani nevím, jak to popsat. Jen jsem si na to tak trošku zvykl, vím, že to přejde.“

„Vážně, to mi zatím úplně stačí,“ s pochopením kýval Paul hlavou a už se zase soustředil na Janu. „Za chvíli se probere, neboj.“

Egypt

Vzduch v chrámu bohyně Isis byl prosycen kadidlem, alespoň ten kolem ní. Moc si přála, aby ho přestala cítit, protože se potřebovala dostat do stavu transu. Musí.

Její paní byla tvrdá a neústupná, potřebovala nahlédnout do budoucnosti, chtěla dítě.

Nemůžu, nejde to, dnes to nejde, honilo se paní Tanje hlavou tím víc, čím více se snažila do stavu podvědomí dostat.

Kolem bylo úplné ticho. „Ó bohyně, ó sladká a všemohoucí Isis, prosím, pomoz mi.“

Ticho bylo jen předzvěstí konce noci a začátku dne.

Na sobě měla své nové šaty. Byly nádherné, o to nádhernější, že pocházely z rukou jejího nového milence. Průsvitné, pod prsy stažené stříbrnou sponou, tenká ramínka. Teď se v nich chvěla zimou.

Už nebude schopná déle čekat. Mramorová dlažba chrámu ji studila a tlačila do kolen a nártů tak, že už je téměř přestávala cítit. Ruce sepnuté nad čelem opřeným před sochou své bohyně, ztrácela naději, že se jí dnes podaří nahlédnout do budoucnosti, že jí *Isidino světlo* svou září pomůže vidět věci příští.

Cítila bolest v bedrech, kyčlích a břiše.

Co řekne své paní, která netrpělivě čeká na zprávy z budoucnosti? Asi vypila málo nápoje, který jí přivolat *Isidino světlo* pomáhal. Byla přece vyvolená, ta, která umí rozprávět s bohy, zasvěcená a moudrá. Všechny její tituly ale překrývala vzpomínka na chvíle strávené s milencem. Byl tak sladký, tak mocný. Jejich lože se stalo středem světa.

Za zdmi chrámu se ozvalo první pípnutí ptáků.

V té chvíli pochopila, že myšlenky a vzpomínky na chvíle strávené s mužem jí nedovolí nahlédnout do podvědomí a opustit své tělo.

Byla v zajetí lásky. Neočistila svou mysl a teď za to musí trpět.

„Isis, vím, že mi pomůžeš v tom, co budu dělat,“ šeptala, zatímco za zdmi chrámu sílily hlasy ptáků, v sítinách na březích Nilu se probouzely kachny.

Teď už tady nemusí klečat a čekat, pro dnešní noc je to marné. Než se zvedla, věnovala poslední modlitbu své bohyni: „Ó sladká Isis, prosím...“

Nad životodárnou řekou Nil, která obklopovala ostrov Fílai se pomalu objevovala rudá záře a zatím malý, maličký srpek vycházejícího slunce.

Paní Tanja se úplně pohroužila do své poslední modlitby a probouzející se den zatím nevnímala.

„Ó sladká Isis, prosím...“

Víčka se jí lehce chvěla, ale dva muže, kteří se nad ní skláněli, ještě neměla šanci vnímat. „Třepou se jí víčka,“ Maty chytil Janu netrpělivě za ruku a nervózně ji hladil.

„No, vidíš, ještě chvílku a máme ji zpátky, dej jí čas,“ snažil se Paul Matyho uklidnit.

Otevřela oči rychlým, náhlým trhnutím, do širokého pohledu, ani nemrkla.

„Tak kalný pohled jsem u ní ještě neviděl, nebo rozostřený, nebo co to je,“ šeptal Maty s úzkostí v hlase. Než mu Paul stačil cokoliv vysvětlit, pohled Janiných očí se pomalounku měnil. Nejdříve vnímala dvě postavy, potom dva muže, jeden jí někoho připomínal a ten druhý...

„Maty,“ zašeptala sladce a pusa se jí roztáhla do nádherného úsměvu. „Co tady děláš, proč tady ležím, co tady děláme?“

Zvedala se na lokty, a než se posadila, všechno jí rychle došlo.

„Já už vím, udělalo se mi špatně, ale už je mi fajn,“ s úlevou vydechla. Potom se tázavě zahleděla na Paula.

„Do you know...“ začala otázku.

„Můžeš na mě mluvit česky,“ reagoval Paul a představil se.

„Víte, víš, že jste, že jsi úžasně podobný mému otci?“ Jana ani nemrkla, podala mu ruku a obrátila se k Matymu. „Tys mě asi už představil, že?“

Maty horlivě kýval a smál se smíchem plným úlevy, že má ženu v pořádku a že se probírala. Strach z něj opadl a s nadšením Janě vysvětlil, jak mu Paul pomohl ji přenést do pokoje pro personál a že už si tykají. Ještě štěstí, že tu byl, že najednou nevěděl, co s ní.

„Ale vždyť my jsme v muzeu,“ najednou Janě došlo a celá se roz-
zářila. „Honem, honem, Maty, máme málo času a já jsem vlastně nic
neviděla a potřebuju...“

Začala být nervózní, hledala kabelku a ze zjištění, že je v egypt-
ském muzeu se rozrušila. Byla najednou celá zmatená.

Paul její proměnu s údivem sledoval. „Jano, víš co, posad' se. Mu-
zeum stejně už bude zavírat a snad neodjízdíte, nebo...?“

„Ne, ne... jsme tady na dovolené a neodjízdíme, ale já jsem chtěla
vidět tolik...“ Jana byla stále rozrušená.

Maty ji chytil láskyplně kolem ramen a mírně s ní zatřepal. „Zlato
moje, neboj, všechno uvidíš, zůstaneme tady, jak dlouho budeš chtít,
projdeš si to třeba pětkrát, nic ti neuteče, vážně, slibuju, i kdybych tě
tady měl nechat s Paulem a... prostě si to opravdu užiješ, tak, jak bu-
deš chtít a potřebovat.“

„Fakt?“ Janě vyhrkly slzy.

„Fakt, fakt... ale uklidni se, brečet kvůli tomu taky nemusíš.“

„Já brečím dojetím, že jsem tady. Nemůžu za to, že to na mě tak
divně působí,“ obhajovala se trucovitě.

Paul ji celou dobu se zaujetím poslouchal. „Dáme si čaj, ne? Nebo
něco ostřejšího?“ S úsměvem se obrátil na Matyho.

„Radši bych kávu, jestli můžu,“ požádal Maty a Jana přikývla.

„Zapomněl jsem, že u vás jste zvyklí pít spíše kávu než čaj,“ pořád
se usmíval Paul a přitom už plnil kávovar vodou. „Pijete překapáva-
nou, že?“ Pro sebe chystal velký hrnek čaje.

„Ale vždyť my ani nevíme, jestli tě třeba neobtěžujeme...“ vzpa-
matovala se Jana.

„Naopak, jsem moc rád, že jsem vás poznal, a je pro mě moc pří-
jemné si zase promluvit česky. Je to dost dlouho, co jsem měl tu mož-

nost...“ Paul se na krátký okamžik zasníl. „A hlavně mě taky trochu zajímáš,“ obrátil se k Janě.

Jana zvedla hlavu s posledním zasyčením konvice. „Já?“

Paul se zvedl ze židle, nachystal na podnos šálky, konvici s kávou, sušenky...

„Mléko? Cukr?“

„Já jen mlíko a Maty obojí,“ odpověděla za oba.

„Co tě zajímá?“ ujala se nalévání kávy a Matymu ji připravila tak, jak ji měl rád.

„Kdybych to měl říct jednoduše, zajímá mě, proč jsi omdlela.“ Paul soustředěně míchal čaj a vypadalo to, že ho víc zajímá vír od lžičky na hladině, než co Jana odpoví.

„Já to přece nevím, ptáš se mě, jako bych to udělala schválně.“

„Ne, Jano, to bych nechtěl, nic takového si nemysli. Ale je fakt, že jsem si tě všiml, hned když jsi přišla, vypadalas dost rozrušeně. Myslí, že ses hodně těšila na egyptské sbírky, že?“

Paul mluvil velmi pomalu a pořád s úsměvem.

„Jestli tě samotný fakt, že jsi v muzeu, tak rozrušil, musí za tím být něco víc.“

„A taky jsem uviděla tebe,“ Jana už v klidu usrkávala kávu a cpala si do pusy jednu sušenku za druhou. „To mě taky dost rozhodilo, vypadals jako můj tatínek. V první chvíli jsem si myslela, že jsi on.“

Maty přikyvoval. „Je pravda, že ten první okamžik jsem si i já myslel... prostě jsi dědovi hodně podobný. Ale to jen ten první okamžik, teď už to takové není.“

„Asi už zemřel, že?“ Paul nečekal na odpověď. „Takže, máš ráda Egypt, rozrušilo tě egyptské muzeum, a když jsi vešla, uviděla jsi svého zemřelého otce...“

„Ale ne, jen jsi mi ho připomněl. Pouze jsem si myslela, že ho vidím,“ snažila se Jana oponovat.

„Samozřejmě,“ nenechal se Paul vyvést z klidu. „Jen si snažím tu situaci představit. Co to s tebou asi muselo udělat... Bylo toho na tebe moc. Egypt pro tebe asi znamená víc, než si myslíš, jsi na něj nějak citově silně vázaná.“

„Nikdy jsem tam nebyla,“ smutně si povzddechla Jana.

„A jsi si tím tak jistá?“ zadíval se Paul Janě přímo do očí.

„Myslíš jako v jiném životě, jo?“ Jana se pochybovačně zašklebila a nebrala otázku vážně.

Najednou ztuhla. Jako by se jí v hlavě rozsvítilo.

„Já... já... nebudete mi to věřit, ale já jsem si vzpomněla! Maty!“ Užasle se zadívala na svého muže. „Mně se teď o Egyptě zdálo!“

„Zdálo?“ Paul ožil. „Chceš říct, že se ti teď tady zdálo o Egyptě?“ vyptával se dále.

„No, jasně,“ nadšeně reagovala Jana.

„Jano, zkus si vzpomenout,“ Paul se zatvářil vážně, „zdálo se ti o Egyptě, nebo se ti zdálo, že jsi byla v Egyptě? Je to dost důležité.“

„Byla jsem v Egyptě,“ odpověděla Jana bez rozmýšlení a s jistotou.

„Byla jsem v Egyptě, byla jsem v nějakém chrámu, nevím přesně kde, a modlila jsem se, to vím jistě.“ Pak se odmlčela. „A bylo to v noci.“

„Dokázala by sis vzpomenout kde a kdy, jaký byl rok, kdo vládl a tak?“ netrpělivě se vyptával Paul.

„Ne, to vůbec nevím,“ šťastně se obrátila k Matymu: „Byla jsem v Egyptě, rozumíš, konečně... ale škoda, že nevím kde. Pamatuju si, že jsem se modlila, až moc úporně, dlouho, něco jsem asi chtěla přivolat a nešlo to.“ Odmlčela se.

„Maty, já jsem měla taky krásné šaty, moc krásné, egyptské.“

„Dokázala bys je popsat?“ zajímal se nevtíravě Paul.

Jana nereagovala a naoko vyděšeně vyhrkla na svého muže: „Maty, promiň, myslím, že jsem měla milence.“ A rozesmála se.

„Tak to teda vůbec není k smíchu,“ naoko se zlobil Maty. „Nemysli si, že mi budeš ve snech utíkat do Egypta a tam mi zahýbat, když to nemůžu ovlivnit, nebo dát někomu přes hubu,“ komentoval její nevěru.

„Neboj, vždycky, když ti zahnu, tak ti to řeknu,“ slibovala Jana nadšeně. „Teda jen když to bude v Egyptě,“ opravila se.

„No, Jano, vzpomněla by sis třeba na ty šaty nebo na ten chrám, jak to tam vypadalo?“ pokusil se je bez úspěchu přerušit Paul.

„Bože, byla jsem v Egyptě, Maty, v Egyptě a v egyptských šatech,“ pořád tiskla Matymu ruce a nemohla se zbavit nadšení ze svých vzpomínek.

„Promiň, Paule, na co ses ptal?“ vzpamatoval se Maty.

„Vlastně bych si s Janou chtěl o tom všem promluvit, ale vidím, že to chce čas. Ono to nebude všechno tak jednoduché, víš? Ten návrat do minulosti bude mít nějaký důvod, chtělo by to více sezení a trošku minulost podhalit. Možná pak zjistíme, proč se Janě dělá čas od času špatně.“

„To není špatně, špatně je mi jinak,“ trvala na svém jako vždycky Jana. Už byla schopná normální konverzace.

„Co bys na to řekla, kdybychom se na to tvoje dvakrát jiné špatně podívali trochu jinak?“

„Jako jak?“ Jana zvedla obočí a zároveň hlavu naklonila k levému rameni, asi tím chtěla naznačit ten jiný pohled na její dvakrát špatně.

„Už je zase ve formě,“ Maty řekl nahlas svoji myšlenku směrem k Paulovi, ale ten zůstal vážný, i když se pořád tak lehce usmíval. Pak se zamyslel, podíval se na Janu, na Matyho, dlouze si třel dlaní bradu, pak jakoby si masíroval okolí úst, skončil u nosu, dlouze nasál vzduch.

„No, víte, asi by stálo za to podívat se na ty tvoje stavy,“ obrátil se k Janě, „z hlediska ezoteriky, z duchovního hlediska...“

Maty se na něho zadíval nevěřičně, ale nic neřekl. Na výrazu jeho tváře se dala vyčíst nedůvěra a pochyby.

„Já se pokusím vám to vysvětlit úplně jednoduše, vím, že to není snadné, ale pokuste se si představit, že každý tělesný projev má nějakou příčinu v psychickém stavu člověka. To se dá pochopit, ne?“

„Jako třeba když se potím, jsem nervózní, nebo mám strach. Když se vztekám, tak koktám, když jsem ve stresu, bolí mě žaludek. Asi myslíš něco takového, ne?“ hned se chytla Jana.

„Hodně zjednodušeně řečeno... dalo by se to tak říct. A když si uvědomíš, co je to vlastně psychika, tak příčiny nemocí jsou vlastně v duši, v tom, co tvou duši trápí a ty si to vlastně ani neuvědomuješ. Něco tě štve, zlobí, otravuje a třeba hezky dlouho a ty se jednou zlobíš, jednou zase ten vztek potlačíš, nebo žiješ ve stresu a připadá ti to normální a jsi jenom jakoby rozhozená nebo unavená. Některé situace třeba vůbec neumíš řešit, a tak se je snažíš vymazat, zapomenout na ně, jenže ony se vymazat nedají. Jsou schované někde v koutku dušičky a pak se stane něco, co je jen vyvolá, spustí je jako film někde hluboko v tobě a ty vlastně onemocníš na těle. Nemoc ti ukáže, že se něco děje, že něco není v pořádku. Správně bych měl říct příznak nemoci, ale chci opravdu mluvit srozumitelně.“

Maty poslouchal velmi pozorně. „Chceš říct, že to je jakýsi pohled na medicínu z druhé strany?“

„To, co bych chtěl s Janou a i s tebou probrat, je pohled z druhé strany na život vůbec, ne jen na nemoci nebo na jejich příznaky.“

„Proč? Proč se mnou?“ Jana byla už podrážděná.

„Protože se o léčitelství zajímám víc než 10 let, protože mě zajímají alternativní způsoby léčby příznaků nemocí, protože jsem v tom dobrý, no, a hlavně proto, že ty jsi, Jano, jeden z nejzajímavějších lidí, jaké jsem v poslední době potkal, co se týká senzitivity, citlivosti na podněty, vibrace a energie.“

Jana si Paula prohlížela rozšířenýma očima. „Já... ale já... no, zajímal mě vždycky Egypt a všechna tajemství bohů a pyramid, ale brala jsem to jako koníčka,“ vysvětlovala.

„Prostě někdo sbírá známky, někdo hraje fotbal a já miluji egyptskou historii a její záhady, nevím, jestli...“

„No právě. A mně se zdá, že můžeme přijít na to, proč se někdy cítíš špatně, a hlavně ti pomoci.“

„Z toho, že miluju historii?“

„Nejen z toho,“ Paul na chvíli ztichl.

„Myslím, že můžeme přijít na ten pravý důvod tvých zdravotních problémů, a jsem si jistý, že nejsou jen v historii. Nebo alespoň ne v tak daleké...“

„To bych hrozně ráda, ale nevím...“

Chvilku bylo ticho.

„Paule, seš si tím, co říkáš, jistý?“ položil Maty jasnou otázku.

„Naprosto,“ se stejnou jistotou odpověděl Paul.

„Nebudeš s Janou dělat žádnou hypnózu nebo používat podobné praktiky?“

„Ne, ale použijí hlubinnou psychoterapii, což určitě bude nutné. S hypnózou to nemá nic společného,“ ujistil ho klidně Paul.

Chvilku se na sebe všichni tři střídavě dívali a Paul jako první ticho přerušil. „Hlavně je ale důležité, aby tady Jana souhlasila, aby sama chtěla.“

Jana svírala rukama už prázdný hrníček od kávy a nepřítomně do něj zírala. „Počkej, Paule, potřebuji si to ujasnit. Tys zjistil, že mám nějaké zdravotní problémy... proč ne, nakonec jsem tady sebou sekla a sám jsi to viděl. Dokážeš se na ně podívat z hlediska alternativní medicíny, to taky беру, protože klasický obvodák mi říká, že mám trochu pocuchané nervy, ale nijak mi není schopen pomoci...“

„Promiň, co je to obvodák? To mi nějak v češtině zapadlo,“ omlouval se trochu rozpačitě Paul.

„Obvodní lékař, nebo praktický lékař, ten, co tě vyšetřuje jako první a potom tě pošle třeba ke specialistovi na nějaké odborné vyšetření,“ Maty začal podrobně vysvětlovat, ale Paul pochopil význam velice rychle a už se zase obracel k Janě.

„Řekl ti, že máš pocuchané nervy? Doufám, že jsi nebrala žádné prášky, pokud tedy dobře rozumím slovu pocuchaný... znamená to asi být nervově labilnější, že?“ Paul nevěřicně kroutil hlavou.

„Počkej, Paule,“ Jana byla pořád ještě zamyslená, „takže ty myslíš, že bys mohl přijít na to, proč mám čas od času takové zvláštní stavy... to by teda bylo moc fajn,“ Jana povzddechla. Bylo vidět, že o tom zas až tak přesvědčená není.

„Ale musíš mi věřit,“ podíval se na ni Paul zase s tím svým úsměvem.

„Já se budu snažit,“ pokusila se o úsměv i Jana.

„Pro dnešek se omlouvám, muzeum se za chvíli zavírá a já už tady vlastně nemám být, ale pokusme se nějak domluvit na zítra. Budu tady odpoledne, od dvou do šesti, ale pokud to trochu půjde, můžeme se sejít klidně dopoledne.“

Maty rychle zareagoval. „Víš co? Nejlepší bude, když si zavoláme, nevdí? My to s Janou ještě probereme, domluvíme se na programu, protože možná bude nejlepší, když budete s Janou beze mě... tady je moje vizitka s telefonem, Janin ti dopíšu na druhou stranu.“

Paul jim dal i telefon na sebe a už se rychle rozloučili.

Z muzea odcházeli ztichlými chodbami a vestibulem a oba mlčeli až k hlavnímu vchodu.

Mlčel i Paul. Obcházel ještě sbírky kvůli kontrole vlhkosti a klimatizaci a tajně pohladil svoji oblíbenou sošku boha Anubise. Všechno dnes dělal mechanicky, myslel na Janu a jejího manžela. Moc ho zajímala, cítil spřízněnou duši. Už teď se těšil na další setkání s ní a na to, co mu přinese.

„Tak zítra,“ šeptal si tiše, ale radostně.

Projel dvě zastávky metrem. Mohl jít pěšky, ale těšil se domů, potřeboval být sám se svými vzpomínkami a myšlenkami. Zjistil, že se nemůže dočkat zítřka.

Jeho žena Eve ještě doma nebyla. Na ni bylo moc brzy.

Jana na tom nebyla o moc lépe, jen její projevy zvědavosti a netrpělivosti byly úplně jiné.

„Maty, ještě se mi nechce na hotel,“ žadonila, „pojď, projdeme se, třeba kolem Temže. Kde je tady Temže?“

„Jo tak Temže... pojd, prosím tě. Ty jsi nenapravitelná. Myslel jsem si, že budeš unavená,“ brblal Maty, ale hned mávl na taxík a poručil si nejkratší cestu k Temži. Taxikář údivem zvedl obočí, ale řekl „fájn“ a vyrazil. Než Maty rozložil mapu a zjistil, že pěšky by tam byli za stejnou dobu jako taxíkem, byli na místě. Zastavil jim u Waterloo bridge, vyinkasoval své libry a rychle odjel.

Maty kontroloval v mapě, kde jsou, a údiv taxikáře mu byl jasný. Hustý provoz, čtyři světelné křižovatky.

„No, asi by to fakt vyšlo nastejno, ale my jsme si potřebovali odpočinout, že?“

Jana se smála. Co dělá její muž, je vždycky správné.

Posadila se na první lavičku na promenádě kolem řeky. Od Temže je dělilo ještě betonové zábradlí s lampami, pod ním úzký břeh. Lampy se právě rozsvítily, stmívalo se a Londýn ukazoval další ze svých půvabů. Bylo to spíš melancholické, a Jana přesto začala zpívat písničku o londýnském mostě.

„London bridge is falling down, falling down, My fair lady.“

Maty se jí pokusil naznačit, že on tolik sušenek jako ona nesnědl a že začíná mít hlad.

„Tak pojd,“ Jana přerušila nápěv jen na malou chvílku, vstala, vzala ho za ruku, tou druhou začala dělat gesta ve vzduchu a pořád si zpívala. Měla rychlejší krok, jak se přizpůsobila rytmu, podívala se na něho, podala mu svoji kabelku, pořád zpívala, pochodovala, rozhlížela se a rozkládala rukama.

Maty ji chvílku sledoval, byl rád, že má dobrou náladu, a pak se začal tvářit divně.

„Co to, prosím tě, nacvičuješ?“ snažil se jí přerušit, ale marně. Jana zpívala, mávala rukama...

„Co – to – dě-láš?“ Postavil se před ni a už nemohl udržet smích.

Jana zarazila svůj zpěv, ale pořád rozkládala rukama. „Raduju se, podívej, jak je tady krááásně, a kde jsme? Jsme v Londýně. A kde jsme byli? V e-g-y-p-t-s-k-é-m muzeu,“ napodobovala ho. „A zítra tam jdeme zase, zase, já se těším, víš?“ Pak přestala mávat rukama a zasmála se.

„No, tak to se mi ještě nestalo, abych nepustila ke slovu sama sebe. Chce se mi zpívat, že jsem v Londýně, a povídat ti, jak jsem ráda, že jdeme zase do muzea a že jsme potkali Paula,“ začala rozkládat rukama, přestala mluvit a zase začala zpívat.

„London bridge is falling down...“

„Moje žena není výjimečná, ona není normální,“ volal za ní Maty a přidal na rychlosti, snažil se přizpůsobit jejímu rytmu, nechal ji, ať si mává, čím chce.

„Že bych nepustil sám sebe ke slovu, to se mi stát nemůže. Ovšem moje žena, ta dokáže všechno,“ hučel sám pro sebe.

Jana se před ním zarazila v polovině slova v nějaké další jednoduché anglické písni, otočila se, ale ruce měla upažené, jak skončily v polovině náznaku létání.

„Maty, mám hlad! Ty ne?“

Maty se chytil za hlavu, nadechl se, splaskl a vyrazil k první zastávce metra, chytil Janu za ruku a ještě jednou se nadechl.

„Samozřejmě že mám hlad, miláčku, kdo by neměl, takový náročný den!“

V hotelu byli za dvacet minut.

Nejprve si dali vydatnou večeři.

Potom spolu horkou koupel.

Potom se milovali.